Apostol Peter o poti k notranji popolnosti

1 Bratje so ga znova prosili, naj jim razkrije svoje misli in izkušnje, in Peter je začel: »Ljubi bratje, skoraj tri leta smo stalni Gospodovi spremljevalci in vpeljal nas je v vse čudeže Svojega sveta, in nihče med nami ne dvomi, s kom imamo v resnici opraviti v Njegovi osebi pred sabo. Toda kljub spoznanju te resnice in zavedanju, da smo v neposredni bližini Tistega, ki je Stvarnik vseh nas, mi kljub temu marsikdaj ni uspelo povsem premagati rahlo porajajočega se dvoma, ki mi je prišepetaval: `Vsa tvoja spoznanja in prizadevanja so nekoristna, saj nikoli ne boš mogel doseči čistosti, ki te šele usposobi, da ostaneš v bližini Tistega, ki je resnično človek brez napake.` To zavedanje grešnosti, ki je v nas vseh, mi je iz najbolj skrušenega srca iztisnilo marsikatero solzo, in le z ljubečim prigovarjanjem Gospoda sem se znova pobral in napolnil z novim pogumom, da sem lahko nadaljeval z delom, ki je na videz zaman.
2 Mi je pa kot najtrdnejšo dobrino uspelo ohranjati vero, da je naš Gospod in Mojster edini zgled popolnosti, toda doslej se mi še ni posrečilo verjeti, da sem tudi sam že dosegel vsaj najnižjo stopnjo te popolnosti. Toda uspelo mi je toliko utrditi voljo, da mi ob trdnem namenu niti zavest lastne nevrednosti ne bo preprečila, da bi opustil prizadevanje doseči oddaljeni cilj.
3 Zdaj pa sem spoznal, da je veliko laže - vsaj za večino - dušo očistiti številnega balasta, če si prizadevamo raziskati zakonitosti reda in jih doumeti. Kajti tisti, katerega oči so zmožne prepoznati zunanje izredno modre ustroje, ki so sredstvo za šolanje duše, bo zelo kmalu od teh zunanjih ustrojev prodrl do njihovega pravega notranjega namena, in njegovo srce se bo najprej napolnilo z začudenjem, občudovanjem in strahospoštovanjem, nato pa bo vse to prav gotovo moralo prerasti v ljubezen do vsemogočnega bitja, ki je tostran s Svojim svetim redom zagotovilo največjo smotrnost v dobro in za napredek celotnega vesolja, ki doseže svoj vrhunec v cilju - porajati bitja, ki delujejo in ustvarjajo v najbolj blaženi skupnosti z Božjim duhom.
4 To spoznanje tudi spodbudi človeka, da opusti vse, kar pri doseganju njegovega najvišjega cilja nasprotuje redu, in zato si bo duša prizadevala živeti pred Gospodom dobro in pravično. Le najhujši norci in hudiči v človeški podobi lahko nasprotujejo spoznanim zakonitostim v svojo telesno in duhovno škodo.
5 Glejte, dragi bratje, ta usmeritev me vodi že dolgo, toda šele tukaj sem dosegel cilj, da sem zmožen z budnimi očmi, iz lastnega hotenja in ne le šele z vidom, ki ga Gospod odpre s Svojo voljo, spoznavati zunanje naravne zakonitosti, ki obdajajo najbolj vzvišeni, najbolj notranji zakon ljubezni, in upam, da sem tako kar precej napredoval pri svojem izpopolnjevanju.«

Jakob Lorber
Veliki Janezov evengelij
knjiga 11, 55